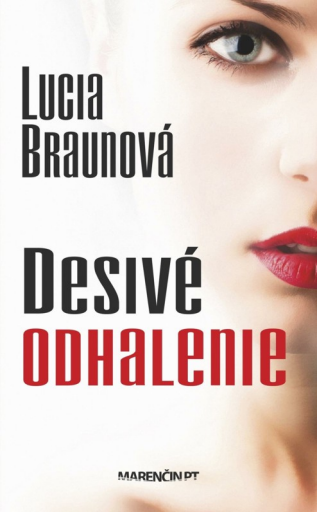

**LUCIA
BRAUNOVÁ**

**Desivé
ODHALENIE**

MARENČIN PT

*Si slnkom môjho rána,
si tá, čo radosť mi dáva.
Si hviezdou na nebi a
mojím šťastím na zemi.
Si môj najvzácnejší dar,
si to najkrajšie, čo mi život dal.*

Venujem svojej milovanej dcérke Lejke

Lucia Braunová

**desivé
odhalenie**

MARENČIN PT

© Lucia Braunová, 2015
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2015
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2015
Design © Marta Blehová, 2015
Jazyková úprava Sylvia Sachs
505. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-559-9

PROLÓG

Bol sychravý septembrový piatok a v kalendári svietila trinásťka. Aké symbolické. V tej chvíli by ste von nevyhnali ani psa. A on musel vystrčiť päty z domu. Ako len neznášal, keď pršalo. Pripomínalo mu to detstvo a on svoje detstvo nenávidel. Už vtedy v ňom driemala zlosť a túžba pomstiť sa. Ale na to si musel počkať. A teraz sa dočkal. Dnes bude pamätný deň.

Bol si vedomý toho, že všetko musí prebehnúť tak, aby nevyvolal najmenšie podozrenie. Mal v úmysle začať nový život, ale nie za mrežami. Veril, že bude môcť konečne dýchať. Dajú mu pokoj, nebudú ho hľadať, je predsa bezvýznamná osoba. Určite si na neho nespomenú. Majú iné starosti, veď je iba obyčajný pešiak. Budú veriť všetkému a on bude môcť slobodne dýchať.

No teraz bol čas konať, na filozofovanie bude priestor neskôr. Všetko robil tak, aby bol čo najnenápadnejší. Obliekol si tmavú bun-

du, takú, ktorú teraz nosí každý druhý človek. Rukavice si navlečie neskôr. Predsa len, niekomu by mohlo vrtať v hlave, prečo má niekto kožené rukavice v septembri.

Vstúpil do hotela, v ktorom strávil pred pár dňami dva týždne. Recepčná sa na neho milo usmiala. *Hm, pekný kúsok, stála by za pretiahnutie*, pomyslel si. *Čo tam po nejakej flandre*, karhal sa. Doma ho čaká kráska, ktorej táto škeriaca sa husička nesiaha ani po členky. Krasotinka mu venovala jeden začudovaný výraz. Snažil sa ho ignorovať. A odmenil ju tým najdokonalejším úsmevom, akého bol schopný. Zdalo sa, že ju to upokojilo, pretože sklonila hlavu a ďalej sa venovala svojej práci.

Výťahom sa nechal vyviezť na tretie poschodie. Zastal pred izbou číslo 306. Obzrel sa na pravú aj ľavú stranu, keď bol vzduch čistý, navliekol si rukavice. Zaklopal a čakal, kým sa otvoria dvere.

„Ahoj, kde sa toľko motáš?“ prehovoril na neho hlas. On sa iba uškrnul a takmer sa rozrehtal, keď si predstavil, čo túto osobu, ktorá mu otravovala život, čaká. Počkal, kým sa milostivý zadok usadí v hriešne drahom kresle.

„Ty máš rukavice? Však je vonku dvadsať stupňov.“ Nereagoval na hlúpu poznámku. Už nepremýšľal a nič neriešil. Vytiahol revol-

ver, povolil poistku a vychutnal si vyplašený pohľad. Tak dlho čakal na oči, v ktorých uvidí strach. Rozmýšľal, či to bude naťahovať. *Možno sa poserie od strachu*, napadlo mu. Musel sa nad svojimi myšlienkami pousmiať.

„To je vtip?“ spýtal sa hlas plný strachu. On sa rozrehotal. Teraz by si vychutnal prosenie – a pekne na kolenách. No nemienil zbytočne strácať čas. Ponáhľal sa, tu nechcel zostať ani o sekundu dlhšie. Mohlo by to byť nebezpečné. A oni by mu mohli prekaziť jeho veľký plán.

„Zbláznil si sa? Čo to robíš?“ hľadeli na neho vystrašené oči. Na moment pocítil ľútosť. Och, nie, to bol iba akýsi skrat jeho duše, už dávno mŕtvej duše. Dlho nevedel, ako chutia emócie, no zato ich vedel veľmi dobre zahrať. Bol na seba naozaj pyšný. Mal byť hercom. Áno, nemal svoj talent len tak zahodiť, vtedy by ukázal všetkým!

„Polož to. Si v srabe. Kto ti pomôže, ak nie ja?“

Spustil hurónsky smiech. „Ja si pomôžem sám, nepotrebujem tvoje – beztak zbytočné – služby. Rozlúč sa s denným svetlom, pretože už navždy budeš iba v tme. „Ha-ha-ha,“ ozývalo sa celým apartmánom. A potom stlačil spúšť. Guľka rýchlejšia ako svetlo zasiahla osobu priamo do hlavy. Vychutnával si, ako

padá, pripomínalo mu to handrovú bábiku. To presne pred sebou videl. Obyčajnú bábku. Aby svoje dielo urobil dokonale, sklonil sa nad telo, aby zistil, či ešte dýcha. Keď bol presvedčený, že jeho plán je splnený, vložil revolver do pravej ruky svojej obete. Urobil posledné drobnosti, čo potreboval, aby ho nikto nehľadal, a už mu zostávalo iba jediné, čo najskôr vypadnúť. A najlepšie tak, aby si to tá mrcha na recepcii nevšimla.

Konečne dokázal niečo veľké. Po celý svoj skazený život musel počúvať, aký je jeho brat schopný a on je vyvrheľom rodiny. *Drahý otec, už som dokázal aj ja niečo veľké. Konečne sa od teba dočkám uznania*, pomyslel si.

KAPITOLA 1

Kráčala som popri bazéne k môjmu najlepšiemu kamarátovi Liborovi. Slnko pálilo ako besné a ja som bola šťastím bez seba, že je tu konečne leto.

Keď mi zostával posledný krok, ktorým by som sa dostala na trávnatú plochu, moja noha sa šmykla a vystrela sa do akejsi neprirodzenej polohy. Druhá ju nasledovala. Rukami som šermovala ako v boji a snažila sa nestratiť balans, no márne. Zletela som rovno do vody a akoby to nestačilo, o okraj bazéna, v ktorom sa kúpala hlava na hlave, som si treskla čelo. Stratila som sa v tom preľudnenom bazéne, narážala som do všelijakých nôh a údov. *No des! Horší zážitok v tento deň ma už určite nečaká!* Bola som o tom presvedčená.

Zrazu ma schmatli akési ruky za driek a vyšvihli ma nad hladinu. Ocitla som sa v náručí muža. Žmurkala som a snažila sa zaostriť po-

hľad, ktorý som mala plný tej hnusnej vody, do ktorej ľudia robia všetko možné. Pri tejto predstave ma striaslo. Len čo sa mi pohľad rozjasnil, všetka zlosť ma prešla a aj bolesť hlavy akoby zázrakom ustupovala.

„Ste v poriadku?“ prihovoril sa mi môj záchranca príťažlivým hlasom, a tým ma zhypnotizoval. Mal plavé vlasy, ktoré boli strapaté. A zelené, veľmi veselé a nežné oči.

„Ďakujem. Je mi fajn.“ Jemne som odtlačila jeho telo.

„Nezranili ste sa, slečna?“

„Nie, som okej.“

V tej chvíli som mala chuť sa prepadnúť do horúcich pekiel! *Dočerta aj s bazénom a celým letom!* Zúrila som. V takejto povznesenej nálade som prišla k Liborovi. Ten hneď vedel, že nie som vo svojej koži. Poznal ma tak dobre ako moja sestra Kristína.

„Zlatko, čo sa stalo? Vyzeráš ako zmoknuté kurča,“ uťahoval si zo mňa.

„Len sa bav,“ odvrkla som mu. Bola som naozaj nahnevaná!

„Bavím.“

„Ha-ha. Keby si bol na mojom mieste, nebolo by ti do smiechu. Pri bazéne som sa zrúbala do vody ako taká handra. Ešte som si aj hlavu buchla.“ Inštinktívne som si ju chytila. Bolesť,

ktorá prešla len na pár sekúnd, sa znovu vrátila.

„To ma naozaj mrzí,“ povedal so štipkou irónie.

„Provokuješ?“

„Nikdy by som si niečo také nedovolil, kráska.“

„Mohol by si so mnou aspoň súcitiť,“ odula som na neho pery. „Strápnila som sa pred najkrajším mužom na tomto kúpalisku.“

„Och, drahá, tak to je tragédia,“ vyhlásil s úplnou vážnosťou a položil si ruku na srdce.

„Skôr komédia.“

„Škoda, že som to nevidel.“

„Našťastie. Ako ťa poznám, popukal by si sa od smiechu.“ Teraz sa tváril dotknuto Libor. Poznala som ho až príliš dobre. Ak som mu krivdila, naozaj ho to vzalo. Ale teraz som bola presvedčená o tom, že by mal Libor zo mňa zábavu. Bol naozaj skvelý, ale vedel byť veľmi škodoradostný. No ja som na jeho správanie bola dávno zvyknutá. Poznali sme sa od škôlky a boli z nás výborní kamaráti.

Vedel o všetkých mojich láskach a na oplátku ja som vedela o jeho večných trápeniach. Libora nikdy nepritahovali dievčatá ako jeho rovesníkov. Páčili sa mu chlapci a mnohokrát tí istí ako mne. Možno aj preto sme si tak doko-

nale rozumeli. Nemala som najlepšiu kamarátku – s výnimkou mojej sestry Kristíny.

„Any, teraz mi krivdíš.“ Any bola prezývka zo sídliska. Moje meno sa deckám zdalo príliš dlhé a nezvyčajné, tak ma začali volať Any.

Po horúcom víkende prišiel nový týždeň a s ním aj ochladenie. Mierne, ale vítané.

„Dobrý deň,“ pozdravil nás ktosi príjemným hlasom. Hm, zvláštne, akoby som ho už niekde počula. Keď som zodvihla hlavu, aby som sa pozrela, komu patrí, zhrozila som sa. Vysoký muž si prezeral naše kaderníctvo. Ja som to využila na to, aby som sa pred ním skryla za múr, na ktorom máme poličky a na nich trónia prípravky na vlasy od výmyslu sveta. Libor ma spozoroval a ja som mu rukou naznačovala, že tu nie som. Pokrútil nado mnou hlavou.

„To je on,“ vyhláskovala som úplne potichu, aby ma ten dotýčný nepočul. Libor pozeral na mňa a zdalo sa, že ma vôbec nechápe. Hodil rukou a pristúpil k mužovi.

„Prajete si?“

„Chcel by som skrátiť vlasy.“

„Nech sa páči, sadkajte si.“ Musela som sa zachichotať. Libor používal tento nežný slovník aj na mužov a niektorých to poriadne vyvádzať z miery. No Libor si ich vychutnával. Ach, ako vedel provokovať.

„Neberte to v zlom, mladý pán,“ povedal muž celkom milo, „ale uprednostnil by som, keby som sa mohol zveriť do rúk tej krásnej dáme, čo stojí tamto.“

Panebože! On ma videl! Prepadnem sa pod zem, len toto nie!

„Any,“ vzdychol Libor. „Môžeš? Pán si praje teba.“

„Hm...“ zakoktala som sa. „Ja... musím ísť niečo vybaviť. Veď vieš,“ pozerala som prosebne na môjho kamaráta. Ten mi venoval pohľad, ktorým mi hovoril niečo ako: *Nemám náladu na tvoje srandičky, tak pohni zadkom a choď ma-kať.*

„To počká,“ usúdila som nakoniec. „Sadnite si,“ vyzvala som muža.

„Dnes ste rovnako krásna ako včera,“ povedal, keď sa nám v zrkadle stretli pohľady.

„Dáme úplne krátky zostrih, alebo vám to dám dole dvanástkou?“ Nadstavovala som si holiaci strojček a snažila sa uhýbať pohľadom. Pri pomyslení na včerajší pád do vody som sa hanbila ako pes.

„Nechám to na vás.“

„Okej.“ Pustila som mašinku a dala sa do práce. Celý čas ma sledoval. Cítila som, ako ma jeho pohľad páli.

„Máte rada zmrzlinu?“ opýtal sa ma, keď

som mu podávala účet. Tvárila som sa, že nepočujem. Naozaj nenápadné!

„Zbožňuje čokoládovú,“ zakričal Libor spoza dverí. Zagánila som na neho.

„Môžem vás na jednu pozvať?“

„Prepáčte, ale mám ešte veľa práce.“

„Ja počkám.“

„Po šichte mám už svoj program.“

„Aha, chápem,“ povedal vecne. Zaplatil mi, nechal štedré prepitné a odkráčal preč.

Keď za sebou zatvoril dvere, zvreskla som na Libora: „Ty nie si normálny!“

„Ja? Zato ty vyzeráš byť úplne v poriadku. Jačíš tu ako baba na trhu, ktorá predáva chromú kozu a nikto ju nechce kúpiť.“

„Debil,“ fľochla som po ňom.

„Teší ma, Libor Hanák.“

„Somár,“ vyprskla som smiechom.

„Prečo sa hráš na nedotknutú pannu? Chceš chlapa? Chceš. Pozval ťa? Pozval. Tak čo robíš drahoty?“

„Netúžim si začať s niekým, komu budem hneď na úvod na smiech.“

„Čo zas trepeš?“

„Včera som sa pred ním vykotila v plnej kráse do bazéna. Mal dokonalú podívanú.“

„Vidíš, asi sa mu to páčilo, inak by sem neprišiel.“

„Chcel sa dať ostrihať.“

„Ale želať si teba, drahá.“

„To je úplne jedno, odišiel a už sa nevráti.“

Oprela som sa lakťom o pult a zasnívala sa. Vyzeral naozaj okúzľujúco. Včera som nemala možnosť si všimnúť jeho neposlušné vlasy, ktoré som pred pár minútami skrotila. A tie hravé oči. Bolo v nich toľko radosti. Ten muž ma zaujímal čoraz viac.

„Čo si dáme na obed, Libor?“

„No, ty asi čokoládovú zmrzlinu.“

„Čo?“

Kým mi Libor stihol odpovedať, do kade-
níctva vstúpil muž, ktorému som pred pár mi-
nútami dala poriadny odpis. Vrátil sa s pohá-
rom plným čokoládovej zmrzliny.

„Zbláznili ste sa?“ spýtala som sa so smie-
chom, keď mi podával letnú delikatesu.

„Do vás.“

KAPITOLA 2

O tri mesiace

„Láska, kde mám tú sivú kravatu?“ kričal na mňa zo spálne Daniel.

„Myslíš túto?“ Stála som vo dverách a pozorovala, ako sa balí. Už teraz sa mi za ním cnelo.

„Si skvelá,“ podišiel ku mne, pobožkal ma na čelo a zobral si kravatu.

„Budeš mi chýbať.“

„Aj ty mne, ale o dva týždne ma máš naspäť a nikdy sa ma nezbavíš.“

„Sľubuješ?“

„Prisahám,“ pritiahol ma k sebe a vstúpil mi bozk. Bol to skvelý človek. Nikdy by mi nenapadlo, že vďaka najväčšiemu trapasu, ktorý sa mi v živote stal, stretnem osudového muža. Keď sa pred tromi mesiacmi vrátil s čokoládovou zmrzlinou, aj napriek tomu, že som ho predtým odpísala, už odo mňa neodišiel. Až

dnes... Musel ísť na služobnú cestu. Daniel bol chirurg a uznávaný odborník. Bola som na neho nesmierne pyšná. Ešte ani neodišiel a už som odratúvala hodiny, kedy ho znovu uvidím.

Dva dlhé týždne bez Daniela...

„Dávaj si na seba pozor,“ podišla som k nemu a postrapatila mu vlasy. „Už by sa zišlo ich ostrihať.“

Každá jedna by mi ho mohla závidieť. A, samozrejme, nebol na zahodenie.

„Vieš, že v ten pondelok som nemal vôbec v pláne sa dať ostrihať?“ pripomenul mi naše druhé stretnutie. Schmatol ma do náručia a zatočil sa so mnou. Naše šťastie okolo nás tancovalo a ja som tomu nemohla uveriť. Bola som vďačná za každý deň s Danielom. Bol to úžasný muž. Pozorný, nežný a dobrý.

„Ahoj, Any,“ zašvitorila mi Kristína, moja milovaná sestra, do telefónu. „Už ti odišiel?“

„Áno,“ smutne som povedala.

„Any, tie dni ubehnú ako voda. Nenazdáš sa a máš ho nazad doma.“

„Ja viem, ale keď mi tak príšerne chýba,“ fňukala som.

„Hlavu hore. Vyrazíme na nákupy, čo povieš?“

„Skvelý nápad.“